

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Jana Kratochvíla v právní věci žalobkyně: **MUDr. M. D.**, zastoupená Mgr. Ondřejem Kurkou, advokátem, sídlem náměstí Republiky 679/5, Opava, proti žalovanému: **Magistrát města Frýdek-Místek**, sídlem Radniční 1148, Frýdek-Místek, **za účasti: I)** Pronto Camper s.r.o., sídlem Frýdlantská 2150, Frýdek-Místek, **II)** PRONTO autosalón, spol. s r.o., sídlem Frýdlantská 2150, Frýdek-Místek, **III)** P. P., a **IV)** V. P., všichni zastoupeni Ing. P. P., CSc., týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2019, č. j. MMFM 195782/2019, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 10. 2021, č. j. 22 A 54/2020-43,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobkyně **se z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalovaný vydal dne 18. 12. 2019 podle § 106 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), souhlas s provedením ohlášeného

stavebního záměru (dále jen „souhlas“): „*Stavební úpravy části objektu autosalonu nacházejícího se na pozemku parc. č. XA v k. ú. M. se záměrem změny účelu užívání části budovy na prodejnu oděvů*“ (dále jen „stavba“, nebo „stavební záměr“).

[2] Žalobkyně se coby vlastník pozemků (zejména parc. č. XB a parc. č. XC v kat. území M., jejichž součástí jsou rodinné domy č. p. X a X na ul. F.) bránila proti vydanému souhlasu žalobou, v níž mj. namítala zkrácení na právech dotčeným stavebním záměrem a novým účelem užívání budovy na pozemku parc. č. XA v kat. území Místek. S ohledem na znění § 127 odst. 2 stavebního zákona měla být dle žalobkyně změna účelu užívání stavby projednána ve správním řízení dle § 127 odst. 4 stavebního zákona, jehož měla být účastníkem. Žalobkyně spatřovala dotčení na právech také ve zvýšení požárního nebezpečí. V této souvislosti zpochybnila souhlasné závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru Moravskoslezského kraje (dále jen „závazné stanovisko HZS“), ze kterého není dle jejího názoru zřejmé, k jakému úkonu se vztahuje. Žalobkyně upozornila, že v napadeném souhlasu není mezi podklady pro jeho vydání uvedeno žádné požárně bezpečnostní řešení ani projektová dokumentace. Žalobkyně rovněž namítala dotčení na právech způsobené zhoršením funkčnosti stávající dopravní a technické infrastruktury, kterou je (coby vlastník sousedních nemovitostí) oprávněna využívat. Připomněla, že dopravní napojení stávajícího podnikatelského objektu, jehož stavební úpravy žalovaný odsouhlasil, bylo zrušeno stanovením místní úpravy provozu v roce 2013. Žalovaný rovněž nezohlednil dopravní náročnost stavby s tím, že prodejna oděvů bude navštěvována větším počtem zákazníků než prodejna a servis karavanů. Žalovaný přesto neproověřil kapacitu parkovacích ploch.

[3] Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl rozsudkem označeným v záhlaví. Nepřisvědčil právnímu názoru žalobkyně, že na daný případ měl být aplikován § 127 stavebního zákona. Předmětem posuzování byla změna dokončené stavby - stavební úpravy ve smyslu § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona. Žalovaný tak dle krajského soudu správně vyhodnotil, že pro realizaci stavby postačuje ohlášení, neboť v posuzovaném případě spočíval záměr pouze v rozdělení (přepažení) místnosti, která dříve sloužila jako výstavní plocha autosalonu, příčkou, čímž vzniknou dvě samostatné místnosti - prodejna oděvů a sklad. Jednalo se tedy nepochybně o záměr stavebních úprav za účelem změny v užívání části stavby, kterými se nezasahuje do nosných konstrukcí, nemění se její vzhled a které nevyžadují posouzení vlivů na životní prostředí [§ 104 odst. 1 písm. k) stavebního zákona]. Krajský soud tak ve shodě s žalovaným nepovažoval žalobkyni za osobu, jejíž vlastnické právo k sousední stavbě či pozemku by mohlo být prováděním stavby dotčeno. Tento závěr odůvodnil poukazem na skutečnost, že stavební záměr spočíval výlučně ve změnách vnitřního uspořádání stávajícího objektu, pozemky ve vlastnictví žalobkyně bezprostředně nesousedí s pozemky, na kterých je stávající objekt umístěn, a dotčení práv žalobkyně (*pozn.: krajský soud nepřesně hovoří o účastenství*) nebylo ničím konkrétním doloženo, ani neplyne z obsahu správního spisu.

[4] Jako nepodložené krajský soud odmítl také tvrzení žalobkyně, že dotčení na jejích právech spočívá ve zvýšení požárního nebezpečí ve vztahu k pozemkům a stavbám v jejím vlastnictví. Krajský soud akcentoval obsah závazného stanoviska HZS, vycházejícího z požárně bezpečnostního řešení stavby vyhotoveného autorizovaným technikem pro

pokračování

požární bezpečnost staveb, ze kterého vyplývá, že se stavební záměr nenachází v požárně nebezpečném prostoru žádného z okolních objektů.

[5] Krajský soud rovněž neshledal důvodnou žalobní námitku, dle které dotčení práv žalobkyně spočívá ve zhoršení funkčnosti stávající dopravní a technické infrastruktury. V této souvislosti uvedl, že žalobkyně konkrétně netvrdila dopad do své právní sféry, tvrzení ohledně zhoršení funkčnosti dopravní infrastruktury byla vznesena ve zcela obecné rovině. Krajský soud uvedl, že dle napadeného souhlasu by realizací stavby mělo dojít k navýšení počtu parkovacích míst (konkrétně z počtu 27 na 32 parkovacích stání). Dále uvedl, že není dána žádná souvislost mezi změnou místní úpravy provozu z roku 2013 a případnými negativními dopady posuzovaného záměru stavby. Připomněl, že žalovaný při posuzování dopravní náročnosti stavby vycházel z příslušné části technické zprávy zpracované autorizovaným inženýrem pro dopravní stavby, přičemž míra posouzení této problematiky odpovídá charakteru posuzovaného záměru i procesního postupu (souhlasu s ohlášením stavby).

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž zpochybnila přezkoumatelnost závěru žalovaného o podřazení záměru stavby pod kategorii staveb uvedených v § 104 odst. 1 písm. k) stavebního zákona (a tedy závěr, že postačovalo ohlášení stavebního záměru). Krajský soud se však namítanou nepřezkoumatelností závěrů žalovaného nezabýval. Nepřezkoumatelnost vydaného souhlasu stěžovatelka spatřovala také v tom, že v rámci výčtu podkladů pro jeho vydání absentuje odkaz na jakoukoli dokumentaci. Dle stěžovatelky tedy není jisté, zda projektová dokumentace vůbec byla ke dni vydání souhlasu součástí podkladů pro vydání rozhodnutí.

[7] Stěžovatelka taktéž rozporovala závěr krajského soudu, že její vlastnické právo k sousední stavbě či pozemku nemohlo být prováděním stavby přímo dotčeno. Krajskému soudu vytýkala, že nezohlednil skutečnost, že stavební záměr spočívá nejen ve změně vnitřního uspořádání stávajícího objektu, ale rovněž ve změně z prodejny a servisu karavanů na prodejnu oděvů, což může znamenat dopad na okruh dotčených osob. Uvedla, že v žalobě možné dotčení na svých právech specifikovala, a to konkrétně tak, že její nemovitosti odděluje od stavebního záměru pouze úzký pás pozemku v šíři 4,5 m. Jejích práv se tedy nepochybně může dotýkat zvýšení požární rizikovosti objektu i zhoršení dopravní a technické infrastruktury, neboť prodejnu oděvů bude navštěvovat větší počet zákazníků než prodejnu a servis karavanů. Stěžovatelka poukázala na ustálenou judikaturu, z níž vyplývá, že za vlastníky sousedních pozemků nelze považovat pouze tzv. mezující sousedy, nýbrž i sousedy vzdálenější. Stěžovatelka označila postup žalovaného za chybný, neboť po stavebníkovi nevyžadoval její souhlas se stavebním záměrem ve smyslu § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona. Pokud nebyl její souhlas doložen, měl žalovaný žádost o vydání souhlasu „překlopit“ do režimu stavebního řízení.

[8] K posouzení požární rizikovosti záměru stěžovatelka zopakovala, že jelikož v rámci výčtu podkladů pro vydání souhlasu absentuje odkaz na jakoukoli dokumentaci, v důsledku tak chybí i odkaz na požárně bezpečnostní řešení. Není tedy zřejmé, zda toto řešení bylo ke dni vydání souhlasu obsaženo v jeho podkladech. Stěžovatelka zároveň

rozporovala způsob, jakým krajský soud příslušný žalobní bod vypořádal. Přestože v žalobě namítala nezákonnost závazného stanoviska HZS, které posuzovalo požárně bezpečnostní řešení, krajský soud její námitku vypořádal odkazem na toto závazné stanovisko. Dle stěžovatelky se tak jedná o argumentaci kruhem, krajský soud nereagoval na konkrétní argument týkající se zvýšení parametrů nahodilého požárního zatížení a rizika požáru jako důsledku realizace schváleného stavebního záměru.

[9] Stěžovatelka nesouhlasila ani s názorem krajského soudu, dle kterého námitku týkající se zhoršení funkčnosti dopravní infrastruktury formulovala pouze obecně. Opětovně poukázala na chybějící dokumentaci v podkladech pro vydání souhlasu, v tomto případě na absenci technické zprávy zpracované autorizovaným inženýrem pro dopravní stavby. Stěžovatelka se domnívala, že její tvrzení o dotčení na právech nebylo obecné. Připomněla, že poukazovala na místní úpravu provozu stanic způsob užívání příjezdové cesty k objektu a dále na skutečnost, že ze změny v účelu užívání objektu vyplývá navýšení počtu zákazníků. To povede ke zvýšení dopravního zatížení v místě, a tedy i zhoršení funkčnosti dopravní infrastruktury, kterou stěžovatelka využívá k obsluze svých nemovitostí. Tato žalobní námitka tak dle jejího názoru nebyla krajským soudem přezkoumatelně vypořádána.

[10] Dle názoru žalovaného obsaženého ve vyjádření ke kasační stížnosti se krajský soud dostatečně vypořádal se všemi žalobními body, odůvodnění napadeného rozsudku je přezkoumatelné a právní posouzení věcně správné. K namítané absenci dokumentace žalovaný sdělil, že ačkoli dokumentaci výslovně nezmínil mezi výčtem podkladů pro vydání žalobou napadeného souhlasu, je na ni výslovně odkazováno na str. 5 souhlasu. Žalovaný uvedl, že dokumentace k záměru stavby existovala, byla jím ověřena a jedno její vyhotovení žalovaný předal zpět stavebníkovi. Stala se nedílnou součástí vydaného souhlasu. V ostatním žalovaný (s ohledem na opakování žalobních námitek v kasační stížnosti) odkázal na dřívější vyjádření k žalobě.

[11] Osoby zúčastněné na řízení ve svém vyjádření poukázaly na skutečnost, že stěžovatelka od počátku disponuje dokumentací záměru stavby, jakož i souvisejícími dokumenty, neboť je od žalovaného vyžádala na základě svobodného přístupu k informacím. Tvrzení zpochybňující jejich existenci jsou tak zcela účelová. Realizací stavby spočívající ve vnitřních úpravách budovy nemůže dojít k dotčení vlastnických práv stěžovatelky buď vůbec, anebo nad míru přiměřenou poměrům. Osoby zúčastněné na řízení rovněž odmítly laické výpočty stěžovatelky a tvrzení týkající se zvýšení požární nebezpečnosti objektu, neboť nezohledňuje navržené stavební úpravy, které naopak zajišťují snížení tohoto rizika. K námitkám zhoršení funkčnosti dopravní infrastruktury osoby zúčastněné na řízení podotkly, že příjezd k objektu, v němž je stavební záměr realizován, stejně jako příjezd k nemovitostem stěžovatelky je zajištěn po čtyřproudé komunikaci I/56, což vylučuje možnost jejího zahlcení a přetížení. V areálu je i dostatek parkovacích míst nejméně pro 200 automobilů.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

pokračování

[13] V úvodu Nejvyšší správní soud připomíná, že v souladu s § 126 odst. 2 stavebního zákona podléhá změna v účelu užívání stavby souhlasu (resp. povolení) stavebního úřadu vydávanému podle § 127 téhož zákona. Podle § 126 odst. 4 stavebního zákona ovšem zároveň platí, že *pokud je změna v užívání stavby podmíněna změnou dokončené stavby, která vyžaduje ohlášení nebo stavební povolení, stavební úřad projedná změnu dokončené stavby. (...) V ohlášení nebo v žádosti o stavební povolení nebo v oznámení podle § 117 se současně uvede navrhovaná změna v užívání.* Z citovaného ustanovení tak jednoznačně vyplývá, že v případě, kdy je změna v užívání stavby podmíněna stavební činností (změnou dokončené stavby formou nástavby, přístavby či stavebních úprav), která sama vyžaduje rozhodnutí nebo jiné opatření stavebního úřadu, nepostupuje stavební úřad podle § 126 a § 127 stavebního zákona upravujících výhradně změnu v účelu užívání, nýbrž vede řízení o žádosti o vydání stavebního povolení; anebo v případě jednodušších staveb (vyžadujících toliko ohlášení stavebníka) postupuje podle § 106 a § 107 stavebního zákona. Změna v užívání je tedy v takových případech řešena v rámci řízení o vydání stavebního povolení nebo postupu vedoucího k vydání souhlasu s provedením ohlášeného stavebního záměru.

[14] Je tedy třeba důsledně rozlišovat mezi oznámením změny v užívání stavby, která není podmíněna změnou dokončené stavby, a souhlasem s touto změnou na straně jedné (§ 127 stavebního zákona), a mezi ohlášením stavebního záměru a souhlasem s jeho provedením (§ 106 stavebního zákona) na straně druhé, jak Nejvyšší správní soud vyslovil např. v rozsudku ze dne 15. 6. 2022, č. j. 4 As 332/2019-42 (viz body 32 a 33). Obdobné rozlišení Nejvyšší správní soud provedl také v rozsudku ze dne 14. 1. 2016, č. j. 6 As 230/2105-34 (viz bod 10).

[15] Podle § 104 odst. 1 písm. k) stavebního zákona postačuje ohlášení stavby v případě *stavebních úprav pro změny v užívání části stavby, kterými se nezasahuje do nosných konstrukcí stavby, nemění se její vzhled a nevyžadují posouzení vlivů na životní prostředí.* V nyní souzené věci proto krajský soud správně vyhodnotil, že v případě stavebního záměru spočívajícího v přepažení místnosti (sloužící dříve jako výstavní plocha autosalonu) příčkou, čímž vzniknou dvě místnosti (prodejna oděvů a sklad), se jedná nikoli o pouhou změnu v užívání stavby, nýbrž o záměr stavebních úprav ve smyslu citovaného ustanovení vyžadující ohlášení a následný souhlas stavebního úřadu. Proto byl v daném případě správný postup žalovaného dle § 105 a § 106 stavebního zákona, nikoli dle § 126 a § 127 téhož zákona.

[16] Namítá-li stěžovatelka v kasační stížnosti nepřezkoumatelnost žalobou napadeného souhlasu co do nemožnosti posoudit klasifikaci stavebního záměru z hlediska požadavků stavebního zákona, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tuto námitku stěžovatelka výslovně v žalobě nevznesla. Proto se jí krajský soud, který žalobou napadený souhlas považoval za přezkoumatelný, v odůvodnění napadeného rozsudku blíže nezabýval. Spatřuje-li stěžovatelka nepřezkoumatelnost souhlasu ve skutečnosti, že v rámci výčtu podkladů pro jeho vydání (uvedeného na str. 2 a 3 souhlasu) absentuje odkaz na dokumentaci stavby, z čehož současně dovozuje její neexistenci ke dni vydání souhlasu, je nutno tyto její úvahy odmítnout. Součástí předloženého správního spisu, ze kterého vycházel žalovaný i krajský soud, je rovněž dokumentace dle § 105 odst. 8 stavebního zákona (technická zpráva a stavební výkresy), zpracovaná autorizovanou osobou Ing. P. F., včetně technické zprávy posuzující potřeby parkování (od autorizované osoby Ing. S. O.) a

požárně bezpečnostního řešení (od autorizované osoby Ing. J. V.). Veškeré dokumenty jsou opatřeny razítkem žalovaného s uvedením data shodného s datem vydání souhlasu s provedením ohlášeného stavebního záměru, dokumentace tedy byla ověřena ve smyslu § 106 odst. 2 stavebního zákona. Existenci uvedené dokumentace ke dni vydání souhlasu potvrzuje rovněž skutečnost, že ji souhlas výslovně zmiňuje (na str. 5 v prvním odstavci) a odkazuje na ni jako na svoji přílohu (viz str. 5 dole). Na příslušné výkresy dokumentace pak odkazují také jiné podklady pro vydání souhlasu (např. souhlasy vlastníků okolních pozemků jsou uváděny odkazem na příslušné výkresy dokumentace, kde se v souladu se zákonem vyznačují). Spekulativní stěžovatelčino tvrzení, že v době vydání souhlasu neexistovala dokumentace stavebního záměru (a vydaný souhlas je z tohoto důvodu nepřezkoumatelný), tedy neodpovídá obsahu správního spisu a z něj učiněným zjištěním. Pochybení administrativního rázu spočívající v tom, že žalovaný v souhlasu opomněl mezi podklady uvést i dokumentaci stavebního záměru, proto nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost či nezákonnost, které by měly vést k jeho zrušení.

[17] Není pravdivé ani stěžovatelčino tvrzení, dle kterého jsou závěry krajského soudu vystavěny pouze na argumentu, že stěžovatelka není tzv. mezujícím sousedem. Krajský soud se zabýval možným dotčením vlastnických práv stěžovatelky a vypořádal všechny žalobní námitky týkající se možných zásahů do jejích práv. Konstatování krajského soudu, že závěry žalovaného stran nezahrnutí stěžovatelky do okruhu osob dotčených prováděním stavebního záměru je možno akceptovat „mimo jiné“ s ohledem na charakter stavby spočívající ve změnách vnitřního uspořádání, je proto nutno vnímat v kontextu celého odůvodnění napadeného rozsudku, nikoli je vytrhávat z kontextu. Krajský soud (vázan žalobními body) tak v napadeném rozsudku dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil, proč stavební úřad nebyl povinen po stavebníkovi vyžadovat stěžovatelčin souhlas se stavebním záměrem ve smyslu § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona (k tomu viz dále).

[18] Rovněž s konkrétními okolnostmi, v nichž stěžovatelka spatřovala dotčení na svých vlastnických právech (především v důsledku změny parametrů požární bezpečnosti a zhoršení funkčnosti dopravní a technické infrastruktury), se krajský soud vypořádal přezkoumatelným způsobem a věcně správně. Neobstojí ani námitka nedostatečného posouzení požární bezpečnosti z důvodů absence odkazu na dokumentaci stavebního záměru (a tedy i na požárně bezpečnostní posouzení stavby) v souhlasu. Nejvyšší správní soud k tomu ve zkratce odkazuje na argumentaci obsaženou výše v bodě [16] tohoto rozsudku a dále na skutečnost, že závazné stanovisko HZS, které posuzovalo naplnění podmínek požární ochrany, výslovně odkazuje na požárně bezpečnostní řešení stavby Ing. J. V. z listopadu 2019, rev. 1, a tedy je z hlediska podkladů, z nichž vycházelo, dostatečně konkrétní.

[19] Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani se stěžovatelčinou námitkou, že krajský soud nereagoval na její konkrétní argumenty související s požárním nebezpečím plynoucím ze stavebního záměru a že argumentoval kruhem právě odkazem na závazné stanovisko HZS. Souhlasné závazné stanovisko HZS, jak již bylo uvedeno, vycházelo z požárně bezpečnostního řešení předloženého stavebníkem, které zpracovala autorizovaná osoba. Krajský soud se věcně zabýval jeho obsahem, ze kterého vyplývá, že posuzovaný objekt se vůbec nenachází v požárně nebezpečném prostoru žádného z okolních objektů. Z obsahu

pokračování

tohoto odborného podkladu, který posuzuje požárně bezpečnostní řešení celého objektu na pozemku parc. č. XA v kat. území M. ve vazbě na stavební úpravy vnitřních dispozic stávajícího objektu (kdy pro celý požární úsek bylo použito požární zatížení skladu textilu), je zřejmé, že odstupové vzdálenosti řešeného objektu nezasahují okolní objekty a že se posuzovaný objekt nenachází v požárně nebezpečném prostoru žádného z okolních objektů (viz str. 6). Výslovně přitom zohledňuje stavby na pozemcích ve vlastnictví stěžovatelky, které se nacházejí ve vzdálenosti cca 6 m a 8 m od dotčeného objektu. Požárně nebezpečný prostor (tj. prostor kolem hořící stavby, ve kterém hrozí nebezpečí přenosu požáru) řešeného objektu po stavebních úpravách činí na severozápadní straně 3,99 m, a tedy vůbec nedosahuje pozemků stěžovatelky. Odborné posouzení vyžadované právními předpisy se tak rizikem požáru ve vztahu k nemovitostem stěžovatelky řádně zabývalo. Nebudou-li nemovitosti v jejím vlastnictví zasaženy požárně nebezpečným prostorem objektu ani po realizaci záměru, nebyl krajský soud povinen se zabývat tvrzeními o zvýšení požárního nebezpečí, které navíc nebylo opřeno o žádné odborné posouzení. Krajský soud tak dospěl ke správnému závěru, že vlastnická práva stěžovatelky nemohou být z hlediska požární ochrany dotčena.

[20] Pokud se jedná o stěžovatelkou namítanou chybějící dokumentaci stavby, konkrétně absenci dopravní části technické zprávy, Nejvyšší správní soud i v tomto případě odkazuje na odůvodnění v bodě [15] tohoto rozsudku. Zároveň doplňuje, že zpochybňovaná technická zpráva se týká počtu parkovacích míst, nikoli zátěže veřejné dopravní infrastruktury (přístupových komunikací), na kterou v souvislosti s touto zprávou poukazuje stěžovatelka. Námitka zhoršení funkčnosti dopravní infrastruktury nadto byla i v kasační stížnosti vznesena pouze v obecné rovině, jak shodně ve vztahu k žalobě konstatoval již krajský soud. Přestože stěžovatelka v kasační stížnosti zopakovala svá tvrzení, že změna účelu užívání stavby po dokončení stavebního záměru může vést ke zvýšení počtu zákazníků provozovny, což může zvýšit dopravní nároky na přilehlé pozemní komunikace, které využívá, jedná se toliko o obecná a ničím nepodložená tvrzení. Objekt dotčený stavebním záměrem je (stejně jako pozemky se stavbami ve vlastnictví stěžovatelky) dopravně napojen na čtyřproudou pozemní komunikaci v ulici F. Proto i v případě, že by došlo k násobnému zvýšení počtu zákazníků (což nelze z ničeho dovodit), není zřejmé, jak by toto navýšení mohlo ovlivnit stávající dopravní infrastrukturu, která byla co do přístupu k objektům vyhodnocena jako dostatečná též z hlediska umožnění účinného vedení protipožárního zásahu. Dopravní obslužnost objektu dotčeného změnou (resp. celého areálu, v němž se tento objekt nachází) je zajištěna vysokokapacitní čtyřproudou pozemní komunikací, z níž je areál s objektem dotčeným stavebním záměrem bez problémů přístupný (a to i při zohlednění změny místní úpravy provozu z roku 2013). Jak v této souvislosti správně vysvětlil již žalovaný, dvojíta podélná čára nijak neomezovala příjezd k objektu stavebního záměru ze směru od Frýdlantu nad Ostravicí, z opačného směru pak bylo možné využít blízké křižovatky a parkoviště k otočení vozidla do směru, ze kterého je areál s objektem dotčeným stavebním záměrem přístupný. Z ničeho tedy nelze dovodit, že by realizaci stavebního záměru mělo bránit stávající místní dopravní značení.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[22] O nákladech účastníků řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost, ani neshledal důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání nákladů řízení, proto rozhodl tak, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2023

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu